

Introitus: „*Celým svým srdcem ti vzdávám chválu, přímo před bohy ti zpívám žalmy, klaním se ti před tvým svatým chrámem, tvému jménu vzdávám chválu za tvé milosrdenství a za tvou věrnost; svou řeč jsi vyvýšil nad každé své jméno. Odpověděl jsi mi v den, kdy jsem tě volal, dodal jsi mé duši sílu.*.. Amen

(Žalm 138, 1-3)

V ten den přišli za ním saduceové, kteří říkají, že není vzkříšení, a předložili mu dotaz: „Mistře, Mojžíš řekl: ‚Zemře-li někdo bez dětí, ať se s jeho manželkou podle řádu švagrovství ožení jeho bratr a zplodí svému bratru potomka.‘

U nás bylo sedm bratrů. První po svatbě zemřel, a protože neměl potomka, zanechal svou ženu svému bratru. Stejně i druhý, třetí a nakonec všech sedm. Naposledy ze všech zemřela ta žena. Až bude vzkříšení, komu z těch sedmi bude patřit? Vždyť ji měli všichni!“ Ježíš jim však odpověděl: „Mýlíte se, neznáte Písma ani moc Boží. Po vzkříšení se lidé nežení ani nevdávají, ale jsou jako nebeští andělé.

A pokud jde o vzkříšení mrtvých, nečetli jste, co vám Bůh pravil: ‚Já jsem Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův?‘ On přece není Bohem mrtvých, nýbrž živých.“ Když to slyšely zástupy, žasly nad jeho učením.

Matouš 22, 23-33

Diktát šťastného manželství

Svého času jsem pozlobil posluchače tím, že v nebi nebude záležet na manželství a tím pádem nemůžeme předpokládat, že se tam se svými milými setkáme. Tedy setkáme se, ale nebude záležet na tom, zda jsou to právě naši manželé a manželky. Nesejde už na pohlaví a pozemských vztazích. Všechno ve všech bude Kristus.

Ten hněv byl plný upřímného údivu. Nedalo mi nad ním nepřemýšlet a začal jsem rabínsky mudrovat o tom, že když už Pán Bůh vynaložil takové úsilí na to, abychom vypadali každý jinak, zachová naši originalitu až do nebes. A snažil jsem se hledat ústupky tak, abych tazatele nenazlobil a neznechutil.

Nicméně také mi nedalo spát, že text v Bibli je tak, jak je. A tak jsem si jej znovu a znovu četl. Od počátku v textu šlo o dvě věci. Politická strana saduceů (poměrně světsky zaměřených Židů) napadla Ježíše s jasným úmyslem. Potřebovali jej nachytat. Židé milují diskusi a čím je moudřejší a šroubovanější, tím lépe. Ježíš se v ní měl přilepit na lep. Měl přitakat, že je to složité i jen trochu přemýšlet o vzkříšení. Žádné totiž není, tvrdí saduceové. Přemýšlet o vzkříšení přináší logické potíže.

A ta druhá věc, ze které se v naší době dělá ta první – protože manželství je velkým tématem: Saduceové přeříkali pravděpodobně smyšlený příběh. V něm měla hlavní roli žena, co měla postupně sedm mužů podle levirátního zákona, kterým byli povinni sourozenci zachovat bratrovo jméno poté, co bratr naneštěstí zemřel a nezplodil syna.¹ Nicméně tou dobou už se k takovým povinnostem Židé nezavazovali a spíše nechávali ovdovělé ženy svému osudu uprostřed široké rodiny.² Dělal to i dřív.

Rabbi Ježíš se nachytat nenechal a popsal nepopsatelné. V Božím království nebude muž a žena, protože se tam nevdávají a nežení. Žena nebude nikomu patřit a ani za ní nikdo z lidí neponese

¹ *Když budou bydlet bratři spolu a jeden z nich zemře bez syna, nevdá se žena zemřelého jinam, za cizího muže. Vejde k ní její švagr a vezme si ji za ženu právem švagrovství. Prvorozený syn, kterého porodí, ponese jméno jeho zemřelého bratra, aby jeho jméno nebylo z Izraele vymazáno. Deuteronomium 25, 5-6*

² Je to příběh Judy a Támar. Ani praotec tehdy nespěchal splnit, co byl povinen. (Genesis 38, 6nn)

sociální odpovědnost. Nová země a nové nebe přinášejí nové tělo. Sám Pán Ježíš nebyl moc k poznání po svém vzkříšení, těžko to popsat, ale občas jej jeho vlastní nepoznali (Janovo evangelium 20, 14-15).

A tady už odpovídám svým přátelům. To, že se nepoznáme, nebude vůbec žádnou škodou. Nijak to nesníží krásu spásy. Pokud by se člověk chtěl za každou cenu držet pozemských poměrů, je otázkou, co pro něj vlastně spasení znamená. Co od něj čeká a na čem v životě staví. Jakou hodnotu pro něj má to, za co Kristus proléval krev!? To říkám jemně, spolu s apoštolem, který počítá, že i z nejužších pozemských svazků by si měli umět lidé dát svobodu pro Boží věci³, ale pak se do nich zase rychle vrátit.

Ale musím to říci i silněji: O co nám vlastně jde?! Laskavé a vroucí manželství by za každou cenu chtělo udržet svůj krásný svět i do budoucnosti. A proč a k čemu? Není to jen obyčejné sobectví? Jak na tom pak budou lidé, kteří tady byli sami?! A nemohli se vdát a nenašli lásku, které by se mohli svěřit? A jak jsou pak v takovém „nebi šťastných“ ti nešťastní, kteří si věrní zůstali, ač na zemi příliš krás nezažili. To třeba proto, že jim rodiče zprznili život a oni neumí milovat. Jsou tu lidé, kteří otročí blahu dalších a jiní na ně pracují a táhnou za ně káru. To by ji měli táhnout i tam? Když by měli zůstat i navěky uzavření a života v páru neschopní? Není to náhodou docela sobecký diktát šťastného manželství? A není náhodou cítit z myšlení tohoto rabína, že ti bezohledně šťastní budou na věčnosti nešťastní a ti nešťastní ponese věčné štěstí? Rabín jistě nechce, abychom se vrhali do neštěstí. Jen chce, abychom se nebáli dělat to, co se má, i když to žádné velké štěstí neponese.

„*Mýlíte se, neznáte Písma ani moc Boží...*“ říká rabín Ježíš. Jste mimo! Nicméně, Ježíš se tímto výrokem vrací k tomu, co bylo za celým tím smyšleným příběhem o sedmi mužích. Ke vzkříšení. Ježíš citoval Tóru, jež je pro saduceje jedině platným zdrojem poznání. Vždyť celý lid věří v Boha Abrahamova, Izákova a Jákobova, jak se dávno po smrti posledního z těchto otců přihlásil Mojžíšovi (Exodus 3, 4). Vždyť přece musí být jmenovaní otcové živí, když jsou s Bohem!

O vzkříšení jde. To je ta Boží moc. Později apoštol Pavel říká: „*A vůbec všechno pokládám za ztrátu, neboť to, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všechno. Pro něho jsem všechno ostatní odepsal a pokládám to za nic, abych získal Krista a nalezen byl v něm nikoli s vlastní spravedlností, která je ze zákona, ale s tou, která je z víry v Krista – spravedlností z Boha založenou na víře, abych poznal jej a moc jeho vzkříšení i účast na jeho utrpení. Beru na sebe podobu jeho smrti, abych tak dosáhl zmrtvýchvstání.*“ (Filipanům 3, 8-11)

Chci vás tedy nasměrovat na to nejpodstatnější místo, které ukáže moc naší víry teď i po pozemském konci našeho života. Na vzkříšení. To je totiž jediná naděje vsťíc všemu, co ohrožuje náš život. Řešíme zdražování, choroby, neúspěchy či přemíru štěstí. Vše se dostává do správného formátu až ve chvíli, kdy nás zprůměruje koeficient vzkříšení.

Saduceové neměli dlouhého trvání ani v dočasné existenci židovského národa natož v té věčné, kterou popírali. Jejich politické směřování zaniklo rokem 70. po Kristu. Co zbude po nás? A co bude charakteristikou naší současnosti?! Všechno dejme pryč, abychom s Pavlem poznali moc Kristova vzkříšení!

3 *Žena nemá své tělo pro sebe, ale pro svého muže. Podobně však ani muž nemá své tělo pro sebe, ale pro svou ženu. Neodpírejte se jeden druhému, leda se vzájemným souhlasem a jen na čas, abyste byli volni pro modlitbu. Potom zase buďte spolu, aby vás satan nepokoušel, když byste se nemohli ovládnout.* (1. Korintským 7, 4n)

